

Пятрусь Броўка

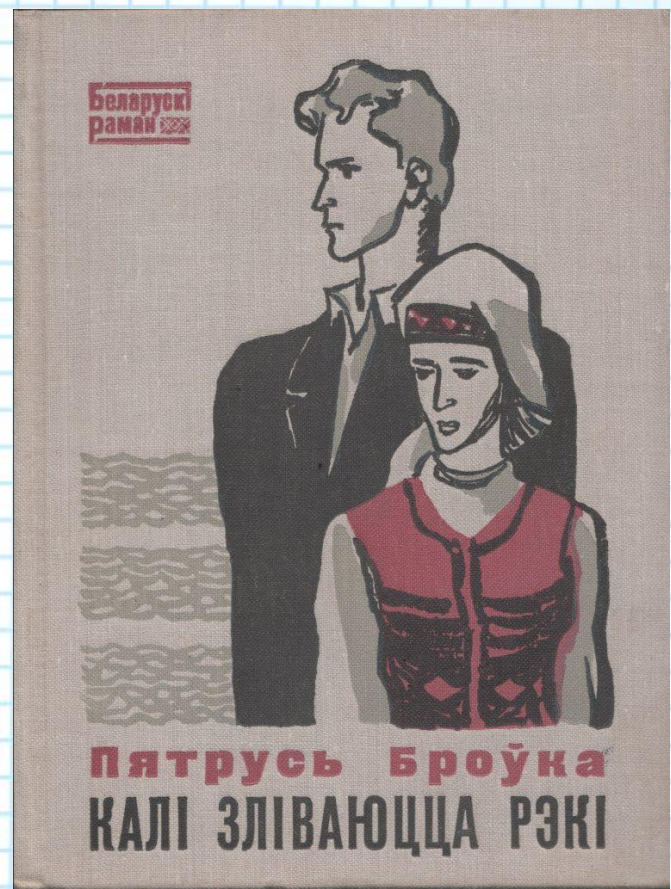
(другі справа)

Пятрусь Броўка жыў у эпоху, калі ад народа замоўчваліся страшэнныя факты, калі чалавека спрабавалі (і даволі паспяхова) ператвараць у служку таталітарнай улады, шрубок, колца агульнапралетарскай справы.

Кастрычніцкая рэвалюцыя
адкрыла дзверы ў свет
мастацтва таленавітаму
сыну земляроба,
сфарміравала яго аблічча,
настроіла яго на ўдзячнасць,
на высокую хвалю адкрытай
публіцыстычнасці і
непадробнага, заўзятага
лірызму.

Так да канца сваіх дзён і заставаўся ён
зачараваным мастаком і, пад канец дарогі,
удумлівым філосафам, так і не
расчараваўся ў ідэі магчымасці пабудовы
самага справядлівага грамадства.

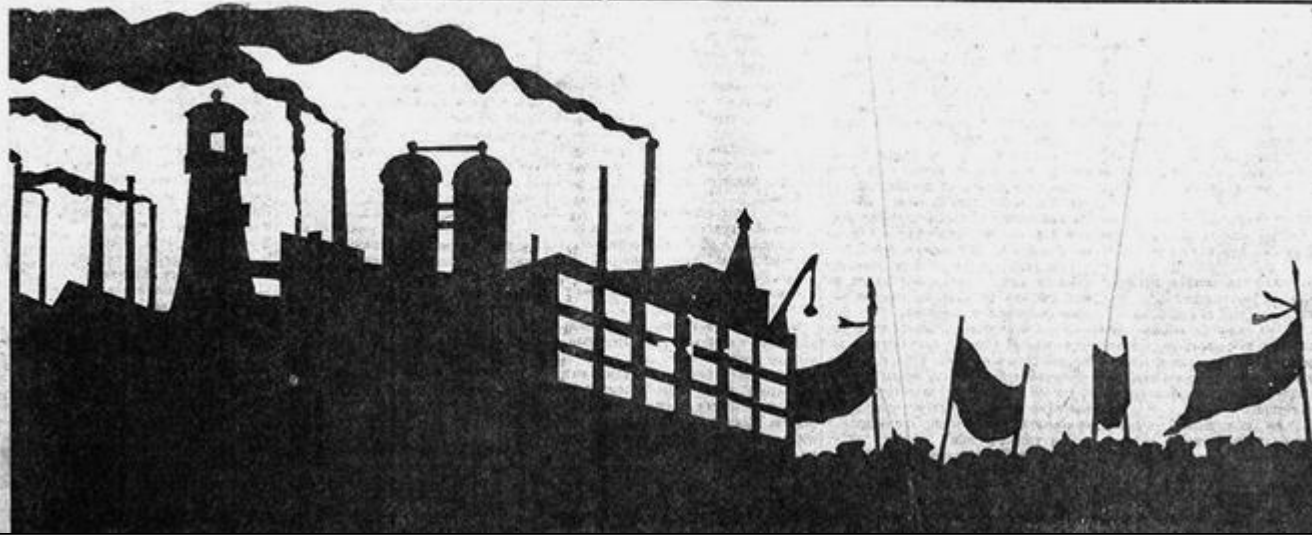

Нягледзячы на
відавочныя катаклізмы,
яскравыя выявы
неадпаведнасці словаў –
справе, лозунгаў і
дэкларацый – рэаліям
жыцця, Пятрусь Броўка
спяваў свае песні пра
гуманізм, справядлівасць,
чалавечнасць,
адказнасць мастака за
ўсё на свеце.

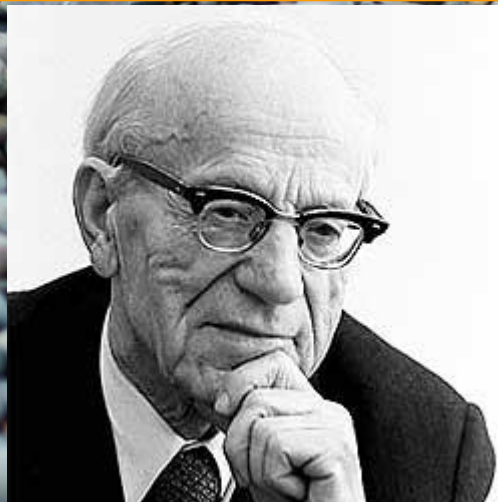
**Честным трудом мы приобщимся к великой
армии строителей социализма**

О день весенний и лучистый
Благоуханный, как сирень...
Но этот день фельетонисту
Тяжелый и испустный день.
Ю.

І хоць Броўкі не было сярод спадарожнікаў М. Горкага на Беламорканал у час яго знакамітай вандроўкі, ёсць і яго частковая віна ў тым, што не ўбачылі ягоныя вочы ўсяго, што рабілася ў доме. Малады мастак уваходзіў у літаратуру з настроем апантанай радасці, узрушанасці, энтузіязму, настройваўся на хвалю дабразычлівасці і шчырасці.

Магчыма, адбывалася раздваенне пісьменніцкай асобы, здрада сабе самому, здрада тагачаснай жыццёвай праўдзе. Імітавалася праўда ўяўная, а не сапраўдная, за праўду выдаваўся камуфляж. І хоць мастацтва ўвогуле і не павінна адпавядаць рэчаіснасці, а павінна настройвацца на ўпадабненне ёй, на паказ яе як іншабыцця, на яе падвышэнне да пэўнага ўзору, ідэалу, падмена паняццяў, крытэрыяў прыгожага ў даваеннай літаратуры, як і ў творчасці П.Броўкі, відавочная.

Паэзія П.Броўкі засведчыла таксама вялікія магчымасці класічна суразмернага стылю, тое, што наватарства ў мастацтве з'яўляецца не толькі на глебе пагоні за знешнім эфектам, а на глебе неардынарнасці аўтарскага мыслення, выкарыстання не стэрыятыпных, а нечаканых сроднаў у разгоргванні лірычнага пачуцця.

